

3. Ali je omejitev retroaktivnih učinkov ničnosti pogoja o minimalni obrestni meri, vključenega v potrošniško pogodbo, zaradi njegove nepoštenosti, ker naj bi obstajala nevarnost resnih težav za gospodarski javni red in dobro vero, skladna s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah?
4. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali je ob vložitvi posamične tožbe zaradi ničnosti nepoštenega pogoja, vključenega v potrošniško pogodbo, to, da se domneva nevarnost resnih težav za gospodarski javni red, skladno s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah ali pa je treba to nevarnost presoditi in ugotoviti ob upoštevanju konkretnih ekonomskih podatkov, na podlagi katerih se sklepa o makroekonomskem vplivu podelitve retroaktivnih učinkov ničnosti nepoštenega pogoja?
5. Ali je ob vložitvi posamične tožbe zaradi ničnosti nepoštenega pogoja, vključenega v potrošniško pogodbo, to, da se nevarnost resnih težav za gospodarski javni red presodi tako, da se upošteva gospodarske učinke, ki bi jih imela morebitna vložitev posamičnih tožb s strani velikega števila potrošnikov, skladno s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 [o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah]? Ali pa je, nasprotno, treba nevarnosti presoditi ob upoštevanju gospodarskega vpliva konkretne posamične tožbe, ki jo vloži potrošnik, na gospodarstvo?
6. Če je odgovor na tretje vprašanje pritrdilen, ali je to, da se za ugotovitev dobre vere abstraktno presodi ravnanje katerega koli prodajalca ali ponudnika, skladno s členoma 6 in 7 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah?
7. Ali pa je, nasprotno, treba v skladu z razlago člena 6 Direktive Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah dobro vero presoditi in ugotoviti v vsakem konkretnem primeru ob upoštevanju konkretnega ravnanja prodajalca ali ponudnika pri sklepanju pogodbe in vključitvi nepoštenega pogoja vanjo?

⁽¹⁾ UL L 95, str. 29.

Tožba, vložena 6. avgusta 2015 – Evropska komisija/Italijanska republika

(Zadeva C-433/15)

(2015/C 354/25)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopniki: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, agenti)

Tožena stranka: Italijanska republika

Predlog tožeče stranke

Evropska komisija Sodišču predlaga, naj:

- a) ugotovi, da italijanska vlada s tem, da ni zagotovila, da bi bila dodatna dajatev za proizvodnjo v Italiji, ki presega stopnjo nacionalne kvote, od prvega obdobja dejanske naložitve dodatne dajatve v Italiji (1995/1996) in do zadnjega obdobja v katerem je v Italiji prišlo do presežne proizvodnje (2008/2009), dejansko zaračunana posameznim proizvajalcem, ki so prispevali k kakršnemu koli presežku proizvodnje, ter potem, ko jim je bil sporočen znesek, ki ga morajo plačati, pravočasno plačan s strani kupca ali proizvajalca, v primeru neposredne prodaje, oziroma, če ni bil plačan v rokih, ki so bili določeni, vpisan v odločbo o odmeri in eventualno prisilno izterjan od kupcev ali prodajalcev, ni izpolnila obveznosti iz upoštevanih določb prava Unije, ki se uporabljajo za zadevna davčna leta, in sicer členov 1 in 2 Uredbe (ES) št. 3950/92 ⁽¹⁾; člena 4 Uredbe (ES) št. 1788/2003 ⁽²⁾; členov 79, 80 in 83 Uredbe (ES) št. 1234/2007 ⁽³⁾; ter, kar zadeva izvedbene določbe Komisije, člena 7 Uredbe (ES) št. 536/1993 ⁽⁴⁾; člena 11(1) in (2) Uredbe (ES) št. 1392/2001 ⁽⁵⁾ in, nazadnje, členov 15 in 17 Uredbe (ES) št. 595/2004 ⁽⁶⁾;

— b) Italijanski republiko naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija v utemeljitev svoje zahteve trdi, da je v skladu s podatki, ki so jih predložili italijanski organi ali ki so bili sicer pridobljeni med predhodnim postopkom, znesek dodatne dajatve, ki ga je še treba izterjati 1 343 milijonov EUR. Celoten znesek dodatne dajatve, ki je bil dejansko plačan je 282 milijonov EUR od celotnega zneska v zvezi z dajatvijo v višini približno 2 305 milijonov EUR, v prvem tržnem letu, med katerim je bil v Italiji formalno uveden sistem dodatne dajatve (davčno leto 1995/1996) do zadnjega davčnega leta med katerim je bila registrirana presežna proizvodnja (davčno leto 2008/2009). Po odbitku zneskov, na katere se nanašajo sheme obročnega odplačevanja (469 milijonov EUR) in zneskov, ki so bili razglašeni za neizterljive (211 milijonov EUR), je razmerje med dejansko prejeta dajatvijo in dajatvijo, ki je treba izterjati, je neto znesek zneskov, na katere se nanašajo sheme obročnega odplačevanja in zneskov, ki so bili razglašeni za neizterljive, 21 %. Dejansko izterjani znesku v bistvu ustrezajo manj kot četrtini zneskov, ki jih je treba še izterjati do datuma, ki je določen v obrazloženem mnenju.

Komisija poudarja, da odstotki zneskov, ki so bili dejansko izterjani in naloženih zneskov, za vsako zadevno tržno leto, po odbitku zneskov, na katere se nanašajo sheme obročnega odplačevanja in zneskov, ki so bili razglašeni za neizterljive, kažejo na neučinkovitost sistema obdavčitve dodatne dajatve, saj so na splošno v upoštevni obdobjih nižji od 21 %, in kljub roku določenem v obrazloženem mnenju naj bi poteklo več kot 5 let od konca zadnjega tržnega leta, med katerim je bila v Italiji registrirana presežna proizvodnja.

V zvezi z utemeljitvijo Italije, da naj bi dejansko izterjavo dolgovanj zneskov iz naslova dajatev ovirale številne tožbe, v zvezi s katerimi se postopki še niso končali, ki so jih dolžniki vložili zoper zahteve za plačilo, je Komisija predstavila podatke v zvezi z dejansko izterjanimi zneski glede na zneske, ki jih je še treba izterjati, in plačila v zvezi s katerimi niso sporna, za vsako zadevno tržno leto. Podatki kažejo, da je bilo od približno 1 068 milijonov EUR zapadlih zneskov izterjanih le 241 milijonov EUR, kar ustreza približno 23 % zapadlih zneskov, ne da bi v zvezi s tem obstajala kakršna koli utemeljitev.

Glede na to, da je namen dodatne dajatve odvrniti proizvodnjo mleka, ki bi presežala nacionalne referenčne količine (NRK), je dolgotrajna neizterjava tako velikih zneskov, 20 let od uvedbe proizvodnih kvot v Italiji in šest let od zadnjega registriranega presežka italijanskih NRK, pomenila izgubo polnega učinka sistema dodatne dajatve, kot ga je želel vzpostaviti zakonodajalec, kar dokazujejo tudi stalni presežki, ki so bili ugotovljeni za vsako od davčnih let od 1995/1996 do 2008/2009.

Komisija meni, da je treba neizterjavo tako velikih zneskov v zvezi z dodatno dajatvijo pripisati posebnim malomarnostim Italijanske republike, na podlagi katerih je mogoče pojasniti neučinkovitost sistema naložitve dodatne dajatve v Italiji v upoštevni obdobju.

Prvič, zakonodajna zmeda, ki je bila značilna za italijansko zakonodajo za prenos, je ustvarila zamudo pri dejanskem izvajanju sistema dajatev v Italiji, in je zelo velika gmota spornih stvari, ki je imela za posledico oviranje izterjave teh dajatev zaradi odlogov plačil, ki so jih nacionalna sodišča priznala zaradi previdnosti.

Drugič, Italija ni učinkovito uporabila vseh upravnih mehanizmov, ki jih ima na voljo za učinkoviti izterjavo zneskov dolgovanj iz naslova dajatev, kot je poravnava. Možnost poravnave dajatev, ki jih je bilo treba izterjati in pomoči, ki jih je bilo treba izplačati v okviru skupne kmetijske politike je bila uvedena neučinkovito in prepozno, še vedno pa obstajajo italijanski zakoni, ki ovirajo izvedbo te poravnave.

Tretjič, postopki izterjave so bili v večini primerov zaustavljeni po začetku veljavnosti zakona 33/2009 in vse do danes, zaradi neobstoja izvedbenih določb ali mednarodnih sporazumov med zadevnimi organi in subjekti, ki so potrebni za njihovo nadaljnjo izvedbo.

Četrtyč, Komisija meni, da so se zaradi metodoloških napak s strani organov zadolženih za izterjavo zapadli zneski napačno šteli za neizterljive, kar je pomenilo dodatne pomanjkljivosti pri učinkovitosti izterjave dodatne dajatve.

- (¹) Uredba Sveta (EGS) št. 3950/92 z dne 28. decembra 1992 o uvedbi dodatne dajatve v sektorju mleka in mlečnih izdelkov (UL L 405, str. 1).
- (²) Uredba Sveta (ES) št. 1788/2003 z dne 29. septembra 2003 o uvedbi dajatve v sektorju mleka in mlečnih proizvodov (UL L 270, str. 123).
- (³) Uredba Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode („Uredba o enotni SUT“) (UL L 299, str. 1).
- (⁴) Uredba Komisije (EGS) št. 536 536/93 z dne 9. marca 1993 o določitvi podrobnih pravil za uporabo dodatne dajatve za mleko in mlečne proizvode (UL L 57, str. 12).
- (⁵) Uredba Komisije (ES) št. 1392/2001 z dne 9. julija 2001 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (EGS) št. 3950/92 o uvedbi dodatne dajatve za mleko in mlečne proizvode (UL L 187, str. 19).
- (⁶) Uredba Komisije (ES) št. 595/2004 z dne 30. marca 2004 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 1788/2003 o uvedbi dajatve v sektorju mleka in mlečnih proizvodov (UL L 94, str. 22).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo The Labour Court, Ireland (Irska) 13. avgusta 2015 – Dr. David L. Parris/Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure and Reform, Department of Education and Skills

(Zadeva C-443/15)

(2015/C 354/26)

Jezik postopka: angleščina

Predložitevno sodišče

The Labour Court, Ireland

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnik: Dr. David L. Parris

Nasprotne stranke v postopku: Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure and Reform, Department of Education and Skills

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali gre za diskriminacijo na podlagi spolne usmerjenosti, ki je v nasprotju s členom 2 Direktive 2000/78/ES (¹), če se v poklicni pokojninski shemi uporablja pravilo, da je plačevanje pokojnine po umrlem zavarovancu njegovemu preživelemu registriranemu partnerju omejeno z zahtevo, da sta zavarovanec in njegov preživeli registrirani partner sklenila registrirano partnersko skupnost pred zavarovančevim dopolnjenim 60. letom starosti, če jima je bilo na podlagi nacionalnega prava dovoljeno skleniti registrirano partnersko skupnost šele po zavarovančevem dopolnjenem 60. letu starosti in če je med zavarovancem in njegovim registriranim partnerjem pred navedenim datumom obstajala trajna življenjska skupnost?

Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

2. Ali gre za diskriminacijo na podlagi starosti, ki je v nasprotju s členom 2 v povezavi s členom 6(2) Direktive 2000/78/ES, če izplačevalec prejemkov v okviru poklicne pokojninske sheme upravičenost preživelega registriranega partnerja do pokojnine po umrlem zavarovancu omeji z zahtevo, da sta zavarovanec in njegov registrirani partner sklenila registrirano partnersko skupnost pred zavarovančevim dopolnjenim 60. letom starosti, pri čemer: